

ὄλην τὴν νύκτα ὑπὸ ἡλίου διαφόρου τοῦ τῆς ἡμέρας! Τὸ τηλεσκοπίον δείκνυσιν ἡμῖν νῦν ἐν τῷ ἀπείρῳ ἑκατοστύας συστημάτων τοιαύτης φύσεως. Τὰ συστήματα ταῦτα εἰσὶν ἀναμφιβόλως κόσμοι, παρ' οἷς οὐδέποτε κοιμᾶται τις, διότι ὁ ὕψνος τῶν φυτῶν, τῶν ζώων καὶ τῶν γηίνων ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ συνέπεια τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς, ὡς οἱ πνεύμονες ἡμῶν εἰσὶ συνέπεια τῆς ἀτμοσφαιρας, ὡς ὁ τρόπος τῆς ἡμετέρας τροφῆς καὶ τὸ σχῆμα τοῦ σώματός μας διατελοῦσιν ἐν βαθείᾳ ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν τοῦ πλανήτου ὃν κατοικοῦμεν. Ἡ μελέτη τῆς φύσεως εἶνε τῶνόντι μελέτη τοῦ ἀπείρου.

[Illustration]

CAMILLE FLAMMARION

ΑΘΗΝΑΪΚΑ

2.

Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς στυγεροὺς τῆς δουλείας αἰῶνας διεκρίνοντο πάντοτε διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμυγεῖς πικρίας, εἰρωνείας αὐτῶν. Τὸ ἐλάχιστον παράπτωμα, ἀπεισκευσία τις, ἡ πτωχαλάζονια, ὁ κόμπος τοῦ ὀψιπλούτου, πᾶσα κουφότης ὡς καὶ αὐτὴ ἡ σωματικὴ δυσμορφία ἢ καχεξία ἐδίδον ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐκτοξευθῶσι κατὰ τῶν κητητόρων αἰ καυσιώτεραι εἰρωνεῖαι· εὐθὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ τοιούτου προσεκολλᾶτο παρεπωνυμία τις, τὸ λεγόμενον σουσοῦμι, ὅπερ ὅταν ἦτο ἐπιτυχὲς ἐπεσκίαζε τὸ ἐπώνυμον, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν ἢ οἰκογένεια δὲν ἦτο πλέον γνωστὴ εἰμὴ ἐκ τοῦ σουσομίου τῆς. Τινὰ ἐξ αὐτῶν θὰ ἀναφέρωμεν ἄλλοτε. Ἀλλὰ καὶ διὰ ποιημάτων εἰρωνεύουον διάφορα πρόσωπα λίαν ἐπιτυχῶς, ὡς δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὀλίγων σωζομένων.

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ποίημα εἶναι σάτυρα Μαζιώτη τινός, εὐυπολύπτου μὲν Ἀθηναίου, μὴ διακρινομένου ὅμως, ὡς φαίνεται, ἐπὶ εὐφυῆ, σωματικῆ εὐεξία καὶ ροδιότητι προσώπου. Οὗτος, ὡς λέγεται, ἠγάπα περιπαθῶς εὐεῖδῃ τινα νεάνιδα, ἣτις ὅμως προέκρινεν αὐτοῦ κηπουρόν τινα, ὃν καὶ συνεζεύχθη· ἐνῶ ὅμως σατυρίζεται ὁ ἀτυχὴς ἐραστής, καὶ ἡ κόρη δὲν μένει ἄτρωτος.

Ἡ σάτυρα ἔχει ὡς ἐξῆς·

— Σώπα σὺ, κόρη μου, σῶπα. . .
 Νὰ σοῦ δώσω ἕνα ῥαφτάκι.
 — Μάνα μου, δὲν τότε θέλω,
 Κίλλιο καλογῆρᾶ νὰ γένω.
 — Σώπα σὺ, κόρη μου, σῶπα. . .
 Νὰ σοῦ δώσω μπακαλάκι.
 — Μάνα μου, δὲν τότε θέλω,
 Γιατὶ πέτω καὶ πεθαίνω.
 — Σώπα σὺ, κόρη μου, σῶπα. . .
 Νὰ σοῦ δώσω περβολάρη.
 — Μάνα μου, ποῦ τὸν εἰρήκες!
 Μέσα στὴν καρδιά μου 'μπήκες!
 Νὰ μοῦ λένε «Νούρια, Νούρια,
 Καὶ περβολαρία καινούργια,
 Πόσα στὸν παρὰ τ' ἀγγούρια;»
 — Τὰ μικρὰ τὰ δῶα πέντε,
 Τὰ μεγάλα δεκαπέντε,

Τῆς μεγάλας τῆς χλεμπόνας
 Τῆς νερόθραστιας χελώνιας
 Θὰ τῆς δώσω τοῦ Μ α ζ ι ὶ ὠ τ η
 Πούνα: ἄξιος καὶ τῆς βόσκαι. . ."

Ἐν τῇ σατύρᾳ ταύτῃ ἄξιον παρατηρήσεως ἰδίως εἶναι, ὅτι καταλήγει εἰς τὸν σκοπὸν διὰ περιστροφῶν· διότι μέχρι τοῦ προτελευταίου στίχου δὲν δύναται τις νὰ υποθέσῃ ὅτι πρόκειται νὰ σατυρισθῇ ὁ μακαρίτης Μαζιώτης. Φαντάζομαι δὲ τὴν ἐκπληξιν τοῦ ἥρωος, ὅταν τὸ ἤκουσε κατὰ πρῶτον ἀδδόμενον.

Ὁ ποιητὴς ἀφεύκτως θὰ ἦτο ἡ δράπτης ἢ παντοπώλης.

Δ Γρ. Κ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΥΡΟΣΒΕΤΙΔΕΣ

Ἐν Βυρτεμβέργῃ ἡ πυροσβεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει 42 νεάνιδας, ἐπίτηδες ἀσκηθείσας, ὡς πυροσβετίδας, αἵτινες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐκτελοῦν γυμνάσια κατὰ σειρὰν διηρημέναι εἰς δύο οὐλαμούς. Ἐκάστη ἐφοδιάζεται ἰδίᾳ δαπάνῃ μὲ κάδον, τὸν ὅποιον φέρει ἐνδεδυμένη τὴν πυροσβεστικὴν αὐτῆς στολὴν ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν. Ἐκάστος οὐλαμὸς ἔχει τὴν ὁδηγόν του, ἣτις κρατεῖ τὸν κατάλογον, ἐκλέγεται δὲ αὐτὴ ἐν τῷ δημαρχεῖῳ.

I. A. Z*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς ξενοδοχεῖόν τι τοῦ Πειραιῶς.

Δύο νέοι πελάται φθάνουσι.

— Παιδί, ἄκουσε 'δῶ, αὐτὰ τὰ σινδόνια δὲν εἶνε καθαρὰ.

— ὦ, κύριε, πῶς γίνεται;

— Νὰ, δὲν βλέπεις πῶς ἐκοιμήθη ἄλλος προτῆτερ;

— Ἀλήθεια, ἦτον ὁ κ. Ν. . .

— Γιατὶ λοιπὸν δὲν ἀλλάξατε τὰ σινδόνια;

— Μὰ ἐκεῖνος ἔκαμνε κάθε πρῶτῷ λουτρῷ, καὶ ἔτσι δὲν ἐλέρωσε τὰ σινδόνια! . .

**

* Ὁ ἰατρὸς Κ* προσεκλήθη προχθὲς νὰ ἴδῃ πτωχόν τινα ἀσθενῆ.

— Ἄ! κυρὰ, λέγει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ ἄνδρας σου δὲν εἶνε καθόλου καλὰ! Κύτταξε, τὰ χερίά του ἄρχισαν νὰ μελανιάζουν. . .

— Γιατρέ μου, εἶνε γιατί ὁ ἄνδρας μου εἶνε χρωματιστής.

— Ἄ, ἔτσι εἶνε; τυχηρὴ εἶσαι· ἂν δὲν ἦτον χρωματιστής, ὁ ἄνδρας σου ἦτο χαμένος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἐρρέθη ἐπανελημμένως ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε παίγιον τῆς τύχης. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν γνωρίζω λογικὴν μᾶλλον ἀδυσώπητον καὶ μᾶλλον ἰσχυρὰν τῆς λογικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶνε συνηρηολογημένα, εἰς τὸν εἰδῶτα δὲ νὰ διακρίνῃ τοὺς ὅρους τῆς λογικῆς ταύτης καὶ νὰ περιμένη μεθ' ὑπομονῆς τὸ τέλος, δὲν ὑπάρχει συλλογισμὸς ἀκριβέστερος. (Ιούλιος Σανδῶ).